

μένος ληστής, γίνεται λύκος. Μόνο ένα ζώο μὲ μακριὰ τ' αὐτιά γίνεται καλύτερο τρώγοντας κλωτσιές . . .

Ὁ ἑλληνικός κόσμος, συνηθισμένος ἀπ' τὴν πραγματικότητα μὲ τὰ δράματα τιμῆς, ποὺ μᾶς παρουσιάζουν οἱ τίμοι ἀδερφοί, ἐνθουσιάζεται ποὺ βλέπει ἐπιτέλους καὶ μιὰ τίμα μάννα' καὶ χτυπάει τὰ παλαμάνια ὅταν σκορπίζεται ἡ παρεξήγησι καὶ τελιώνουν ἔλα καλά, ὅπως στίς κωμωδίες : Χειροκρατᾷ τὴν ἄγρια μάννα, χειροκρατᾷ καὶ τὸν ἀφιλότιμο γιό. ποὺ ἀφοῦ τότε κλωτσήσανε σὰ γάϊδαρο, τὰ ξεχάνει ἔλα, ἅμα ξεσκεπάζεται ἡ ἀλήθεια, καὶ ἀρχίζει τίς γλύκες καὶ τὰ φιλιὰ, ἀντὶς νὰ πάρει τὸ καπέλο του σὰν ἄντρας καὶ νὰ φύγει.

Ζοῦμε βλέπετε σὲ ἐποχὴ ἥρωϊκῆ

Κ. Κ.

Ἡ Ἀλεπού κι ὁ Δερβίσης

(Μῦθος τοῦ Σααδῆ)

Ἐνας δερβίσης, κεὶ ποὺ σεργιανοῦσε σ' ἕνα λόγγο, εἶδε μιὰν ἄλε τοῦ δίχως μτροστινὰ ποδ ἰριμ, γιατί κάποτε, φαίνεται, εἶχε πιαστεῖ σὲ δόκανο. Ὁ δερβίσης ἄρχισε νὰμφιβάλῃ γιὰ τὴν κλοσύνη τοῦ Θεοῦ.

— Πῶς μπορεῖ, αὐτὸ τὸ δυστυχημένο ζῶ, ναῦρη τῶς α τὴν τρεσῆ του ; ἔλεγε καὶ ξαναἔλεγε μέσα του.

Ὁ γέρος εἶτανε βυθισμένος σ' αὐτὲς τίς μαῦρες σκέψεις, ὅταν ἕνας λεοτάρδαλης ξεπετάχτηκε πίσω ἀπὸ κῆτι δέντρο μ' ἕνα τσακάλι στὸ στόμα. Κάθησε ὄχι μακριὰ ἀπὸ τὴν ἄλε τοῦ καὶ ἄρχισε νὰ καταξερκίξῃ τὸ τσακάλι, καὶ ἡ ἄλεπού στὸ ἀναμεταξὺ μπόρεσε νὰ φάῃ καὶ αὐτὴ ἕνα ἢ δυὸ κομμάτια.

Τὴν ἄλλη μέρα μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ὁ Θεὸς φρόντισε γιὰ τὴν τροφὴ τῆς δυστυχημένης ἄλεπούς. Ὁ εὐσεβὴς δερβίσης θάορεψε τότες πῶς ἔβλεπε τὸ πρόσωπο τῆς Ἀλήθειας καὶ ἀποτραβήχτηκε σὲ μιὰν ἔρημο, βέβαιος πῶς ὁ Κύριος θὰ καταδέχονταν νὰ φροντίσῃ καὶ γι' αὐτόνε.

Μὰ οὔτε ἄνθρωπος, οὔτε ζῶ κανένα ἔτρεξε κοντὰ στὸ γέρο καὶ ὁ δύστηνος κατάντησε λιγνὸς σὰν καλαίμι.

Κεὶ ποὺ ξαστειισμένος πιά παράδινε τὴν τελευταία του πνοή, μιὰ φωνὴ ἀπὸ πάνου ἔκραξε :

— Ὑποκριτή, ὦ τεμπέλη ὑποκριτή ! Ἀντὶς γιὰ νὰ χάνῃς ἔτσι τὸ κοινάγιο σου σὰν τὴ μισερὴ ἄλεπού, ζῆσε κάλιο σὰν τὸ σκληρόκαρδο λιοντάρι ! Κέρδιζε τὴν τροφή σου καὶ μοίραζε τινε μὲ τοὺς φτωχοὺς. Ὁ Κύριος, μιὰ μέρα, θὰ σὲ ἀνταμείψῃ γιὰ τὴ γενναιοδωρία σου. Μὴν ξεχνᾷς πῶς σὲ σένα ταιριάζει ὁ κόπος, καὶ τοὺς ὁμοίους σου τὸ ὄφελος.

»Στὴν ἔρημο τῆς Κίς ἕνας κμηλιέρης εἶπε στὸ παιδί του : « Παιδάκι μου, πήγαινε νὰ ζητήσῃς τὴν τροφή σου ἀπ' τοὺς φιλόξενους αὐτοὺς ἐκεῖ, ποὺ δὲν κάθονται ποιῆς στὸ τραπέζι τους ἂ δὲν ἐρθοῦν οἱ φτωγοὶ ποὺ προσκάλεσαν νὰ φάνε μαζί τους ».

(Ἀπὸ τὸ Ἀραβικὸ)

Κ. ΤΡΙΚΟΓΛΙΔΗΣ

Ἡ Κοινὴ Γνώμη

ΕΡΓΑ ! . . . ΕΡΓΑ ! . . .

Φίλε «Νουμά»,

Τὶ ζουμερὸ τὸ ἄρθρο τοῦ συνεργάτη σου κ. Ἀλιμπέρτη ! Μᾶς εἶπε πῶς ὁ Romain Rolland καὶ ὁ Σολωμὸς ἔχουν ἔργο, καὶ ὁ Παλαμᾶς δὲν ἔχει. Μᾶς εἶπε ἀκόμα πῶς ὁ «Νουμάς» κάνει τὸ ἐγκλημα νὰ ἔχῃ Ἰδέα. Τὸ θεωρεῖ προτέρημα νὰ μὴν ἔχῃ κανεὶς καμιά.

Εὐθυμογράφημα εἶτανε αὐτὸ ἡ σοβαρὴ συζήτησι; Φώτισέ με, νὰ ζήσης. Ἐγὼ ποὺ δὲν εἶμαι καὶ σοφός, μὲ τὴ λίγη μου γνώση καὶ τὸ λίγο μου διάβασμα, σὰ ντιλετάντες ποὺ εἶμαι, εἴξερα πῶς ὁ Παλαμᾶς ἀνάφερε σὲ ἄρθρα του τὸ Romain Rolland πολὺ πρωτίτερα ἀπὸ τὸν κ. Ἀλιμπέρτη, ποὺ θὰ πῆ πῶς δὲν τοῦ εἶτανε ἄγνωστος, ὅπως θέλει ὁ συνεργάτης σου νὰ μᾶς παραστήσῃ. Ἔτσι μάλιστα ποὺ τὸν ἀνάφερε στὸ ἄρθρο του γιὰ τὸν «Ἐρνέστο Ψυχάρη» δὲν τοῦ κατέβασε διόλου τὴν ἀξία του, λέγοντας «πῶς ἐχτιμήθηκε ἡ μακρόχρονη φιλολογικὴ του ἐργασία». Εἶναι κακὸ αὐτὸ γιὰ τὸ Θεό; Καὶ εἶτανε ὑποχρεωμένος ὁ Παλαμᾶς γράφοντας γιὰ τὸν Ἐρνέστο Ψυχάρη νὰ μᾶς ὑμνήσῃ τὸ R. Rolland ἢ ἔστω καὶ νὰ μᾶς πῆ ποιὸς εἶναι, σὰ σημεῖωμα Ἐγκυκλοπαιδικοῦ Λεξικοῦ; Μὰ τὸ ποῖο νόστιμο εἶναι ποὺ βρήκε ὁ ἀξιώτιμος συνεργάτης σου τὴν εὐκαιρία νὰ μᾶς τονίσῃ τὰ χιλιεπιωμένα γιὰ τὴν ἀξία τοῦ Σολωμοῦ. Σὰ νὰ μὴν τὴν ὑψώσῃ κτακάρυφα αὐτὴ τὴν ἀξία πρώτος ὁ Παλαμᾶς. Ἡ ἀπόλαψή ἡμῶς βρίσκεται ἐκεῖ ποὺ ὁ κ. Ἀλιμπέρτης γράφει πῶς ὁ Σολωμᾶς ἔχει ἔργο, ἐνῶ ἀντίθετα ἔλοι, ὡς καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ, ξέρονε πῶς τὸ ὑστέρημα τοῦ Σολωμοῦ εἶναι ἴσα ἴσα ποὺ ἔχει μακρόχρονη ἐργασία καὶ μάλιστα πρώτης γραμμῆς, μὰ ἔργο δὲν ἔχει. Καὶ τὸ ὑστέρημα αὐτὸ τὸ βρῆσκει ὁ συνεργάτης σου γιὰ ἔπαινο ! Δικαιώματά του νὰ τὰ βλέπῃ ἔτσι τὰ πράματα.

Σὲ κάποιο φύλλο τῆς Ἀλεξάνδρειας μᾶς ζετινάξε τὸν Ψυχάρη. Τώρα μᾶς δείχνει ἀμαθῆ καὶ τὸν Παλαμᾶ. Μπράβο τοῦ καλοῦ νέου, ποὺ μὲ τὸν κριτικὸ του νοῦ φιλοδοξεῖ νὰ γκρεμίσῃ τὰ εἰδῶλα. Σκόψε καὶ πές του ἡμῶς κατὰ ποῦ βρίσκονται αὐτὰ τὰ εἰδῶλα, γιατί δὲν ἔχει ἐπισιμάνει καλὰ τίς θέσεσ. Δὲς του μαζὶ καὶ ἕνα κανοκιάλι.

Γειά σου

Δ ΑΛΙΦΑΡΜΑΚΗΣ

ΣΑΑΔΗ, — Μὴν κλαῖς γιὰ τοὺς νεκροὺς ποὺ δὲν εἶναι πιά παρὰ σὰν τὰ κλουβιά ποὺ ἔχουν αετιάει ἀπὸ μέσα τοῦ σὰ πουλιά.

✠

ΣΑΑΔΗ. — Ἄν ἡ καρδιά σου εἶναι γεμίτη μαρ αειτάγια, κάνε σὰν τὸ στρεῖδι. Κεῖσε καλὰ τὴν καρδιά σου.